

OD AUTORKY BESTSELLERU NEVIMATELNÝ ŽIVOT ADRIE LARUBOVEJ

V. E. SCHWAB

STRETNUTIE TIEŇOV

STRETNUTIE
TIEŇOV

V. E. SCHWAB

je autorka kníh:

Séria Cassidy Blake

MESTO DUCHOV

TUNEL Z KOSTÍ

MOST DUŠÍ

NEVIDITELNÝ ŽIVOT ADDIE LARUEOVEJ

GALLANT

Séria Odtiene mágie

TMAVŠÍ ODTIEŇ MÁGIE

STRETNUTIE TIEŇOV

STRETNUTIE
TIEŇOV

V. E. SCHWAB

sloart

A GATHERING OF SHADOWS

Copyright © 2016 by Victoria Schwab

All rights reserved.

Jacket art by Will Staehle

Translation © Dominika Weinstock 2023

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2024

ISBN 978-80-566-6377-7

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *V. E. Schwab: Shades of Magic Series, Book 2 – A Gathering of Shadows*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Tor Books, an imprint of Tom Doherty Associates, New York 2016, preložila Dominika Weinstock.

Báseň *Sarows* (V. E. Schwab) preložila Jana Kantorová-Báliková

Zodpovedná redaktorka Jana Števlíková

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2024.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Pre tých, ktorí sa prebojujú vpred.

Mágia a mágovia musia medzi sebou nájsť rovnováhu. Samotná mágia je chaos. Mág musí byť pokojný. Poškodená osobnosť je chabou nádobou a moc z nej vyteká každou prasklinou bez smeru či miery.

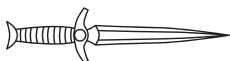
– TIEREN SERENSE,
predstavený londýnskej svätyne

JEDEN

ZLODEJKA
NA MORI

I

Arnézske more.

Delilah Bardová mala talent na príťahovanie problémov.

Vždy bola presvedčená, že je to lepšie ako dovoliť problémom, aby našli *ony ju*, ale keď sa plavila po oceáne v člne pre dve osoby bez vesiel, bez pevniny na dohľad a nemala nič okrem povrazu, ktorý jej pútal zápästia, začala meniť názor.

Nad hlavou sa jej rozprestierala bezmesačná noc, more odrážalo hviezdnatú oblohu do všetkých smerov a len vlnenie vody pod ňou, ktoré kolísalo člnom, naznačovalo, kde je hore a kde dole. Ten nekonečný odraz v Lile zvyčajne vyvolával pocit, že sa nachádza uprostred vesmíru.

Teraz, v člne unášanom prúdmi, mala chuť sa rozkričať.

Namiesto toho pozrela na blikajúce svetielka v diaľke, ktoré od hviezd odlišoval len červenkastý nádych lodných lampášov. Sledovala, ako sa loď – *jej loď* – pomaly, no rozhodne *vzd'ala'uje*.

Do hrdla sa jej predierala panika, ale statočne ju potláčala.

Som Delilah Bardová, pomyslela si, keď zacítila, ako sa jej povraz zarezáva do kože. Som zlodejka, pirátka a cestovateľka. Vkročila som do troch rozličných svetov a prežila som. Preliala som kráľovskú krv a v rukách som držala mágiu. A ani loď plná mužov nedokáže robiť to, čo dokážem ja. Nikoho z vás nepotrebujem.

Som jediná svojho prekliateho druhu.

Takto si dodala guráž, obrátila sa chrbtom k lodi a pozorovala rozvaľujúcu sa noc pred sebou.

Mohlo to byť horšie, presviedčala sa a vtom zacítila, ako jej studená voda obližuje čižmy. Pozrela nadol a všimla si diery v člne. Nebola to mimoriadne veľká diera, ale útechu jej to neprinieslo; aj malá diera dokáže potopiť loď, hoci nie tak rýchlo.

Lila zastonala, pozrela na drsný povraz, ktorý jej tesne sťahoval ruky, a bola dvojnásobne vďačná za to, že jej tí sviniari nechali voľné aspoň nohy, hoci ich mala uväznené v ohavných šatách. Chatrná róba bola ušitá z obrovského množstva jemnej látky a naberanú sukňu mala v páse stiahnutú tak napevno, až takmer nedokázala dýchať. *Prečo si, preboha, ženy takto ubližujú?*

Voda v člne sa pomaly dvíhala a Lila sa prinútila sústrediť. Nadýchla sa, pokiaľ jej to stiahnuté šaty dovoľovali, a prezerala si biedne zásoby, ktoré rýchlo naberali vlhkosť: jeden sud piva (dar na rozlúčku), tri nože (všetky schované), šesť svetlíc (od mužov, ktorí ju spustili na vodu), spomínané šaty (prekliate až do pekla) a obsah vreciek v ich sukniach (potrebný, ak mala prežiť).

Zdvihla jednu svetlicu – podobala sa na raketu z ohňostroja, a keď ňou udrela o akýkoľvek povrch, vytryskol z nej prúd farebného svetla. Nebol to výbuch, ale stály lúč, ktorý prerezal tmou ako nôž. Každá svetlica mala vydržať svietiť štvrt hodiny a na otvorenom mori mali rôzne farby vlastný význam: žltá označovala potápajúcu sa loď, zelená chorobu na palube, biela bližšie neurčené ťažkosti a červená pirátov.

Z každej farby mala po jednej svetlici. Prstami tancovala po ich koncoch a zvažovala, aké má možnosti. Pozrela na stúpajúcu hladinu a rozhodla sa pre žltú svetlicu. Chytila ju oboma rukami a udrela ňou o bok člna.

Náhle vytrysklo oslepujúce svetlo. Rozdelilo svet na dvojce, na ostrý zlatobiely svit svetlice a hustú čiernu ničotu navôkol. Lila pol minúty kliala, žmurkaním potláčala slzy vyvolané jasným svetlom a nasmerovala svetlicu nahor, preč od tváre. Potom začala počítať. Práve keď si jej oči konečne začali zvykať, svetlo sa zachvelo, zablikalo a zhaslo. Prehľadávala horizont, či nezbadá loď, no žiadnu nevidela a voda v člne pomaly, ale isto stúpala, už jej siahala po lýtka. Zdvihla druhú svetlicu – bielu, označujúcu bližšie neurčené ťažkosti –, buchla ňou o drevo a zakryla si oči. Odpočítavala ubiehajúce minúty a sledovala, či v noci za člnom nezazrie známky života.

„No tak,“ zašepkala. „No tak, no tak, no tak...“ Slová sa stratili v sýčaní svetlice, ktorá dohorela a opäť ju uvrhla do temnoty.

Lila zaškrípala zubami.

Súdiac podľa hladiny vody v malom člne, mala asi štvrt hodiny – kým vyhorí ďalšia svetlica –, potom naozaj začne hroziť, že sa potopí.

Náhle sa o drevený bok člna čosi obtrelo. Čosi so zubami.

Ak existuje boh, pomyslela si, nebeská bytosť, nebeská mocnosť či niečo nado mnou – alebo podo mnou – a chce ma vidieť nažive aj ďalší deň, či už z ľútosťi, alebo pre pobavenie, teraz je najvyšší čas zasiahnúť.

S touto myšlienkou chytila červenú svetlicu – označujúcu prítomnosť pirátov –, udrela ňou a zaliala noc okolo seba zvláštnym červenkastým svetlom. Na chvíľu jej pripomenulo rieku Isle v Londýne. Nie v jej Londýne – ak to bezútešné miesto vôbec mohla nazývať svojím – ani v hrôzostrašne bledom Londýne, zodpovednom za Athosa, Astrid a Hollanda, ale v jeho Londýne. V Kellovom Londýne.

Zjavil sa jej v predstavách ako svetlica: červenkasté vlasy a večná vráska medzi očami – jedným modrým a druhým čiernym. *Antari*. Kúzelníček. Princ.

Lila upierala zrak priamo do červeného svetla, až kým sa jeho obraz celkom nevypálil. V tej chvíli mala podstatne súrnejšie starosti. Voda stúpala. Svetlica vyhasínala. Tiene sa plazili popri člne.

A vo chvíli, keď žiara pirátskej svetlice pohasla, to zbadala.

Najprv to vyzeralo len ako chumáč hmly na hladine mora, no z hmly sa čoskoro vytvoril príznak lode. Nablýskaný čierny trup a lesklé tmavé plachty splyváli s nocou, lampáše na palube vydávali mdlé bezfarebné svetlo, ktoré sa dalo ľahko pomýliť so svetlom hviezd. Až keď sa loď ocitla v dosahu zhasínajúcej červenej žiary, v ktorej sa odrážali jej tvary, dala sa vidieť ostrejšie. A to ju už mala takmer nad hlavou.

V posledných lúčoch svetlice sa jej podarilo prečítať názov lode, napísaný na trupe ligotavou farbou: *Is Ranes Gast*.

Medený zlodej.

Lila od úžasu a úľavy vytreštila oči. Trochu sa usmiala a potom tento výraz zakryla iným, vhodnejším: zmesou vďačnosti, úpenlivej prosby a štipky opatrnej nádeje.

Svetlica zaprskala a zhasla, no loď už bola pri nej tak blízko, že videla tváre mužov nakláňajúcich sa ponad zábradlie.

„*Tosa!*“ zakričala v arnéžštine a opatrne sa postavila, aby nerozhodala chatrné, potápajúce sa plavidlo.

Pomoc. Zraniteľnosť bola pre ňu neprirodzená, no v člne plnom vody, so zviazanými zápästiami a v premočených zelených šatách sa ju pred očami posádky snažila čo najväčšími napodobniť. Cítila sa smiešne.

„*Kers la?*“ spýtal sa jeden z mužov a patrilo to skôr jeho spoločníkom ako jej. *Čo je to?*

„*Darček?*“ hádal ďalší.

„*O ten sa musíš podeliť,*“ zamrmlal tretí.

Zopár ďalších prehodilo menej príjemné poznámky a Lila strpla. Bola rada, že ich prízvuk je taký výrazný a že špliecha-

nie oceána jej zabránilo porozumieť všetkému, no význam pochopila.

„Čo robíš tam dole?“ spýtal sa jeden z chlapov s takou tmavou pokožkou, až splývala s nocou.

Jej arnéžstina mala ďaleko od plynulej, ale štyri mesiace na mori s ľuďmi, ktorí nevedeli po anglicky ani slovo, ju podstatne zlepšili.

„*Sensan*,“ odvetila Lila – *potápam sa* –, čo vyvolalo u posádky smiech. Nezдалo sa však, že by sa ponáhľali vytriahnuť ju. Zdvihla ruky do vzduchu, aby videli povraz. „Hodila by sa mi pomoc,“ povedala pomaly nacvičenými slovami.

„To vidím,“ odvetil muž.

„Kto by zahadzoval takú peknú hračku?“ pridal sa ďalší.

„Možno je pokazená.“

„Nevyzerá tak.“

„Hej, dievča! Máš všetko pokope, ako má byť?“

„Radšej nám to ukáž!“

„Čo má znamenať ten krik?“ zahrnel ďalší hlas a o chvíľočku sa pri zábradlí zjavil tenký muž s hlboko posadenými očami a ustupujúcimi čiernymi vlasmi. Oprel sa o drevené zábradlie a pozrel dole na Lilu, zatiaľ čo ostatní úctivo odstúpili. Chvíľu pohľadom skúmal ju, jej šaty, povraz, súdok i čln.

Kapitán, stavila sa sama so sebou.

„Zdá sa, že máte problém,“ zavolať na ňu. Nemusel ani dvihnúť hlas, niesol sa k nej bez problémov. Mal slabý, ale jednoznačný arnéžsky prízvuk.

„Ste vnímavý,“ odvrkla Lila, skôr než sa stihla zarazit’.

Bezočivosť bola riskantná, ale bez ohľadu na to, kde bola, vždy vedela prečítať ľudí. A presne ako čakala, tenký muž sa usmial.

„Ukradli mi loď,“ pokračovala, „a táto nová dlho nevydrží, ako vidíte...“

Prerušil ju: „Možno sa nám bude rozprávať ľahšie, ak prídete sem hore.“

Lila prikývla a trochu si vydýchla. Začala sa obávať, že odplávajú preč a nechajú ju potopiť sa – čo by vzhľadom na oplzlý tón a obscénne pohľady posádky možno bola aj lepšia možnosť, ale tu dole nemala nič a tam hore mala aspoň šancu.

Hodili jej lano, koniec so závažím jej pristál pri nohách v stúpajúcej vode. Chytila ho a pritiahla čln k boku lode, kde spustili rebrík, no skôr než sa naň stihla vytiahnuť, zliezli po ňom dvaja muži a skočili vedľa nej do člna, takže začal klesať *podstatne* rýchlejšie. Ani jedného to však očividne netrápilo. Jeden schytil súdok s pivom a druhý začal vyťahovať *ju*, čo ju načisto vydesilo. Prehodil si ju cez plece a ona sa musela veľmi ovládať – čo jej nikdy veľmi nešlo –, aby mu nezapichla dýku do chrbta, najmä keď jej začal siahať pod sukňu.

Zaryla si nechty do dlaní, a kým ju muž konečne zložil na palubu lode vedľa čakajúceho súdka („Je ťažšia, ako vyzerá,“ zamrmlal, „a ani spolovice taká mäkká...“), na koži sa jej vynímalo osem polmesiačikov.

„Sviniar,“ zamrmlala si pre seba po anglicky. Žmurkol na ňu a zahundral niečo v tom zmysle, že bude hádam mäkká aspoň na tých miestach, na ktorých záleží. Lila potichu prisahala, že ho zabije. Pomaly.

Potom sa vystrela a ocitla v kruhu námorníkov.

Nie, neboli to žiadni námorníci, samozrejme.

Boli to piráti.

Špinaví, ošľahaní morom a vysušení od slnka, mali opálenú pokožku a vyblednutý odev. Každý jeden z nich mal na krku vytetovanú dýku – označenie pirátov z *Medeného zlódeja*. Okolo seba narátala siedmich, piati sa venovali lanoviu a plachtám a odhadovala, že v podpalubí ich bude ešte zo šesť. Osemnásť. Zaokrúhlene dvadsať.

Tenký muž vstúpil do kruhu a vykročil k nej.

„Solase,“ povedal a rozpažil ruky. „Moji muži majú viac drzosti než spôsobov.“ Ruky jej položil na plecia, prekryté zelenými šatami. Pod nechtami mal krv. „Celá sa trasiete.“

„Mám za sebou zlú noc,“ povedala Lila a, sledujúc drsnú posádku, dúfala, že sa nezvrhne na ešte horšiu.

Tenký muž sa usmial, napočudovanie mal ústa plné zubov. „Anesh,“ vzdychol, „ale už ste v lepších rukách.“

Lila toho o posádke *Medeného zlodēja* počula dosť a vedela, že je to lož, no predstierala, že nič netuší. „A komu tie ruky patria?“ spýtala sa, keď jej muž chytil prsty a pritisol jej popraskané pery na hánky, pričom ignoroval povraz, ktorý jej stále zväzoval zápästia.

„Som Baliz Kasnov,“ predstavil sa. „Slávny kapitán *Medeného zlodēja*.“

Výborne. Kasnov bol v Arnézskom mori legenda. Mal malú, ale šikovnú posádku, ktorej záľubou bolo navštevovať cudzie lode počas najtemnejšej časti noci tesne pred úsvitom a podrezať všetkým hrdlá. Potom ukradli náklad a nechali mŕtvoly hniť na palube. Možno vyzeral vyhladovane, ale povrávalo sa, že nenásytne zhromažďuje poklady, najmä tie spotrebné, a Lila vedela, že *Medený zlodej* sa plaví na severné pobrežie mesta Sol, kde mala jeho posádka v úmysle prepadnúť majiteľov mimoriadne veľkej zásielky kvalitnej pijatiky. „Baliz Kasnov,“ zopakovala, akoby to meno ešte nikdy nepočula.

„A vy ste...“ zaujímal sa.

„Delilah Bardová,“ odvetila. „Bývalá majiteľka *Zlatej rybky*.“

„Bývalá?“ čudoval sa Kasnov, kým jeho muži, očividne znuđení z toho, že má na sebe ešte stále šaty, začali otvárať súdok. „Slečna Bardová,“ prevliekol si sprisahanecky ruku cez ohyb jej lakťa, „povedzte mi, ako ste sa ocitli v tom člne? More predsa nie je vhodné miesto pre takú krásnu dámu ako vy.“

„*Vaskens*,“ odvetila – *piráti* –, akoby netušila, že sa to slovo vzťahuje aj na jej súčasných spoločníkov. „Ukradli mi loď. Bol to svadobný dar od môjho otca. Mali sme sa plaviť do Fara – vyplávali sme pred dvoma dňami –, ale sčista-jasna sa objavili oni, napadli *Zlatú rybku*...“ Túto reč si dôkladne nacvičila, nielen slová, ale aj odmlky. „Oni... zabili mi manžela. Kapitána. Aj väčšinu posádky.“ V tejto chvíli spustila po anglicky: „Stalo sa to tak rýchlo...“ Zarazila sa, akoby to bola náhoda.

No kapitán zbystril pozornosť, chytil sa ako ryba na háčik. „Odkiaľ ste?“

„Z Londýna,“ odvetila Lila a neskrývala prízvuk. Skupinou prebehlo mrmlanie. Pokračovala, mala v úmysle dopovedať aj zvyšok príbehu. „*Rybka* bola malá loď,“ posmutnela, „ale bola mi drahá. Mala zásoby asi na mesiac. Jedlo, pitie... peniaze. Ako som už vravela, bol to dar. A teraz je preč.“

Ale nebola to úplná pravda, zatiaľ nie. Pozrela ponad zábradlie. Loď bolo ešte vždy vidieť – ako svetlú šmuhu ďaleko na horizonte. Prestala ustupovať a akoby vyčkávala. Piráti upreli lačné pohľady rovnakým smerom.

„Koľko ich bolo?“ spýtal sa Kasnov.

„Dost,“ odvetila. „Sedem? Osem?“

Piráti sa chamtivo usmiali a Lila vedela, na čo myslia. Majú dvakrát viac mužov a loď, ktorá sa v tme skrýva ani tieň. Ak sa im podarí chytiť unikajúcu korisť... Cítila, ako si ju Baliz Kasnov dôkladne prezerá hlboko posadenými očami. Opätovala mu pohľad a zamyslene uvažovala, či ovláda mágiu. Väčšina lodí bola chránená hrstkou zaklínadiel – mali námorníkov ochrániť a spríjemniť im život –, ale prekvapilo ju, že len málokto má muži, ktorých na mori stretla, mali sklony k umeniu elementov. Alucard vravel, že magické schopnosti sa cenia, a ak mal niekto skutočný dar, podarilo sa mu nájsť dobre platenú prácu aj na súši. Mágovia na mori sa takmer vždy sústredili na relevant-

né živly – na vodu a vietor –, no len málokto dokázal vyvolať príliv, preto mali aj tak väčšinou v obľube starú dobrú oceľ – čo Lila oceňovala, keďže niekoľko takých kúskov mala poschovávaných kade-tade po tele.

„Prečo vás ušetrili?“ spýtal sa Kasnov.

„Myslíte, že ma ušetrili?“ namietla Lila.

Kapitán si oblizol pery. Vedela, že sa už rozhodol, čo spraví s loďou; teraz sa rozhodoval, čo spraví s ňou. Medení zloději neboli známi zľutovaním.

„Baliz...“ oslovil ho jeden z pirátov, muž, ktorý mal tmavšiu pokožku ako ostatní. Chytil kapitána za plece a niečo mu šepkal do ucha. Lila rozoznala len zopár slov. *Londýnčania. Bohatí. A výkupné.*

Na kapitánových perách sa pomaly rozhostil úsmev. „*Anesh,*“ prikývol a potom oznámil zhromaždenej posádke: „Napnúť plachty! Smer juhozápad! Ideme chytiť zlatú ryбку.“

Muži súhlasne zabručali.

„Milady,“ nasmeroval Kasnov Lilu k schodom, „máte za sebou ťažkú noc. Odvediem vás k sebe do kajuty, kde sa budete istotne cítiť pohodlnejšie.“

Za sebou počula, ako sa posádke podarilo otvoriť súdok a ponalievať pivo. Usmiala sa a dovolila kapitánovi, aby ju vzal dolu do podpalubia.

Kasnov sa, vďaka bohu, nezdržal.

Odprevadil ju do svojej kajuty – zápästia jej nechal zviazané povrazom –, opäť zmizol a zamkol za sebou. S úľavou si všimla, že v podpalubí sú len traja muži. To znamenalo, že dokopy ich je na palube *Medeného zlodēja* iba pätnásť.

Sedela na kraji kapitánovej postele a rátala do desať, do dvadsať, potom do tridsať, nad hlavou sa jej ozývali kroky. Loď

sa otáčala k unikajúcemu plavidlu. Ani sa len neobťažovali prehľadať ju, či nemá zbrane, čo Lila považovala za dosť ľahkovážne. Z čižmy vytiahla nôž, jedným nacvičeným gestom ho zvrtila v dlani a presekla povraz, až padol na zem. Masírovala si zápästia a pohmkávala si námornícku pesničku o fantómovi menom Sarows, ktorý vraj po nociach straší na spurných lodiach.

*Ako vieš, kedy prichádza Sarows?
(Prichádza, prichádza na palubu?)*

Lila chytila pás šiat do oboch rúk a prudko ním mykla. Sukňa sa odtrhla a odhalila priliehavé čierne nohavice – nad každým kolenom bolo puzdro s nožmi –, ktoré sa zbíjali do čižiem. Vzala dýku, vklzla ňou pod korzet na chrbte a prerezala šnúrky, aby sa mohla nadýchnuť.

*Ked' sa vietor utíši, ale stále ti v ušiach znie.
(V ušiach, v hlave, v krvi, v kostiach ti znie.)*

Hodila zelenú sukňu na posteľ a rozrezala ju od spodného lemu až po rozstrapkaný pás. V jemnej látke bolo ukrytých šesť tenkých paličiek, ktoré mohli byť pokojne kosticami a vyzerali ako svetlice, ale neboli. Vložila si dýku späť do čižmy a povytáhovala tenké paličky z látky.

*Ked' sa prúdy zastavia, ale loď unáša ďalej.
(Unáša ďalej samotnú preč.)*

Nad hlavou jej čosi zadunelo, ako keď na zem dopadne ľudské telo. A potom sa dunenie zopakovalo ešte raz a ešte raz. Pivo začínalo účinkovať. Vzala kus čiernej látky, jednu stranu poriadne potrela uhlím a ovinula si ňou nos aj ústa.

Keď sa mesiac a hviezdy skrývajú pred tmou.

(Lebo tma nie je prázdna, to nie, to nie.)

(Lebo tma nie je prázdna, to nie.)

Ako poslednú vytiahla zo záhybov zelenej sukne svoju masku. Škraboška z čiernej kože bola jednoduchá – okrem rohov, ktoré sa nad obočím krútili so zvláštnou hrozivou vznešenosťou. Lila si založila masku na nos a pevne ju uviazala.

Ako vieš, kedy prichádza Sarows?

(Prichádza, prichádza na palubu?)

V kúte kapitánovej kajuty stálo zrkadlo, napoly ošúchané starobou. Obzerala si v ňom svoj odraz. Na schodoch zazneli kroky.

Nevieš, že prichádza, a ani nebudeš.

(Neuvidíš ho prichádzať, to veru nie.)

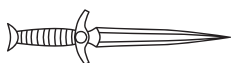
Lila sa pod maskou usmiala. Potom sa obrátila a pritisla sa chrbtom k stene. Udrela paličkou o drevo podobným spôsobom ako svetlicou – no na rozdiel od svetlíc sa z paličky nevylialo svetlo, ale oblaky bledého dymu.

Vzápätí sa dvere kapitánovej kajuty prudko rozrazili, no piráti prišli neskoro. Lila hodila dymiacu paličku do miestnosti, počula, ako muži tackavo chodia a kašlú, až kým ich dym s drogou nestiahol na zem.

Dvaja z krku, pomyslela si Lila, keď prekračovala telá.

Ostáva ich trinásť.

II

Lod' nik neriadil.

Bola natočená k vlnám a voda do nej narážala z boku namiesto toho, aby ju rozrážala prova. Celá loď sa Lile nepríjemne pohojďovala pod nohami.

Na prvého piráta narazila na polceste k schodisku. Bol obrovský, ale droga rozmiešaná v pive mu značne spomalila kroky, a tak sa len potácal. Lila sa mu vyšmykla a kopla ho do hrude tak silno, až narazil do steny a bolo počuť prasknutie kostí. Zastonal a zošuchol sa po drevených doskách na zem, z úst mu napoly vyšla akási kliatba a vzápätí mu do sánky vrazila Lilina čižma. Hlavou mu trhlo nabok a potom sa mu zviezla na hrud'

Dvanásť.

Nad hlavou sa jej ozvali kroky. Zapálila ďalšiu paličku a hodila ju dopredu k schodom, ktorými sa do podpalubia hnali traja muži. Prvý zbadal dym a snažil sa cúvnuť, ale ústup mu zahatali druhý a tretí muž, ktorí doňho zozadu narazili. Čoskoro už všetci traja kašľali, lapali po dychu a padali na drevené schody.

Deväť.

Lila špičkou čižmy štuchla do najbližšieho z nich, potom ho prekročila a vybehla po schodoch. Navrchu zastala, skrývala sa v tieni schodiska a hľadala známky života. Keď nič nezba-